

16/2012 – ročník V.

Hned úvodní větou musím přiznat, že první myšlenkou, která mě napadla v souvislosti s pátým výročím Lercháče, bylo pouhé „No a co?“. O několik chvil později se ale začaly vkrádat další otázky. Chtěla bych je v tomto článku nastínit, a položit je tím nám všem.

První z nich zněla docela prostě: „V čem je číslo pět jiné než číslo čtyři nebo šest?“. Jistě, výročí můžeme slavit nejen každý rok, ale třeba i každé tři měsíce vždy s novým číslem. A půjdeme-li ještě dál, i každý den, hodina nebo minuta může být výroční, pouze čísla na pomyslném dortu by nebyla tak „pěkně kulatá“. Vždyť by bylo v podstatě úplně jedno, jestli bychom místo 5,000 let oslavovali 5,123 let od uvedení myšlenky založení školního časopisu v realitu. Z toho jasně vyplývá, že nikoli číslo samotné, ale spíše chvíle, kterou jsme v závislosti na onom čísle označili za významnou, je důležitá.

Ke každému výročí patří i vzpomínání. Z tohoto pohledu si nás všechny, ať už čtenáře, nebo redaktory, troufám rozdělit do dvou skupin. Jednak na ty, kteří pamatují Lercháč jako naprosté novorozence, a jednak na takové, kteří přišli na školu v průběhu posledních několika málo let a neprožili s ním jeho pokusy a omylů plné začátky. Každý si však může říci, že měl před přečtením prvních řádků svá očekávání a představy.

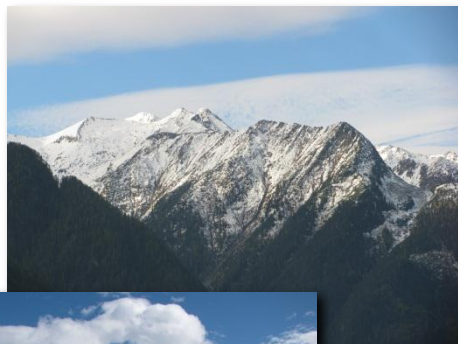
Proto si Tě, milý čtenáři, dovoluji oslovit. Přidej se k těm, kteří považují číslo pět za novou příležitost. Ne snad k novému začátku, ale k ochotě ke změně. Vzpomeň si, co sis přál číst, když jsi poprvé obracel barevnou obálku časopisu. A přijď komukoli z redakční rady říct,

v čem se Tvá přání lišila. Nenechej, prosím, odsouvat své vlastní představy do pozadí jen proto, že sis na současnou podobu zvykl. Díky za každou připomínku!

Klára Kročová (G7)

OHLÉDNUTÍ

**Pěvecký sbor CMGaSOŠPg Brno
„Cantate“
na mezinárodním festivalu
„In ... Canto sul Garda“
Riva del Garda (Itálie),
13. - 17. 10. 2011**

Národní kolo přehlídky Pedagogická Poema Nová Paka, 8. - 9. 11. 2011

Národní kolo přehlídky v improvizaci, čtení nebo přednesu se letošní školní rok konalo ve dnech 8. - 9. listopadu 2011 v Nové Pace, která leží v krásné přírodě v Královehradeckém kraji. Tato přehlídka byla zaměřena na mladší školní věk a seniory. Cesta tam byla snad nekoenečná. Jely jsme sice vlakem a přestupovaly, ale všechny jsme byly unavené ze dne ve škole. Této přehlídky se spolu se mnou zúčastnila Romana Zálešáková z PL3, Jitka Musilová z PL3, pí. profesorka Zdeňka Kučerová a S. Michaela Hana Vlčková. Cestou jsme se bavily, povídaly si a společně si krátily cestu.

Po příjezdu do cíle (což bylo asi kolem 20:30 hod.) na nás čekaly místní studentky, které nás dovedly na internát, na kterém byli ubytováni všichni zúčastnění a jejich doprovod. Byla velká zima a my šlapaly velký kopec (tedy tak mi to připadalo, protože jsem byla velmi unavená, ale příští ráno jsem zjistila, že to byl docela málo stoupající kopec). Když jsme přišly k cíli, dostaly jsme kabelky s reklamními předměty Nové Paky. Poté, co jsme se ubytovaly, jsme si prohlédly dárky, které jsme dostaly při úvodní registraci a s vyděšením zjistily své pořadí v soutěži ☺.

Druhý den ráno, v úterý 8. listopadu, jsme šli po snídani na připravený program. Po úvodním slavnostním zahájení, které se konalo v aule školy a během něhož účinkoval školní sbor, nás rozdělili do skupin podle toho, s čím jsme se přijeli ukázat. Rozdělení do skupinek proběhlo podle toho, zda se jednalo o četbu, před-

nes nebo improvizaci; v nich jsme pak trávili celý den a připravovali se na následující přehlídku, a to v době od 10:00 do 12:00 hod. a poté po obědě od 13:30 do 17:00 hod. Bylo to opravdu vyčerpávající. Po večeři následoval večerní program v místním muzeu, kdy jsme mohli vidět místní skvosty (acháty, malby, paleontologické nálezy...), jejichž expozicemi nás provázal ředitel muzea. Bylo to opravdu zajímavé a naučné.

Další den, ve středu 9. listopadu, „přišlo na věc“. Po ranní hlasové rozcvičce byla přehlídka v 8:30 hod. konečně zahájena. Dopoledne probíhal program pro mladší školní věk, kterého se zúčastnily i děti z místní školy, kterým jsme svá vystoupení předváděli. A opravdu se bylo na co dívat, zejména pokud se jednalo o improvizaci nebo četbu. Po obědě začalo další kolo, zaměřené tentokrát na seniory. Blížila se moje chvíle a já byla čím dál nervóznější. Když nastala, zavolali mě, dali mi text (který jsem si mohla připravit asi 15 minut). Po příchodu do auly jsem cítila každý svůj pohyb v těle a měla velkou trému. Ta však ze mne po nástupu na pódium okamžitě spadla, zvláště po prvním povzbudivém potlesku. Vzala jsem si židli, sedla si doprostřed pódia, počkala, až se publikum ztiší a začala. Bylo to něco neuvěřitelného. Připadala jsem si jako nějaká profesorka na vysoké škole. Dostala jsem totiž text, který vypovídal o tom, jak čeština mizí z našich životů, jak se mění a my k ní ztrácíme svůj vlastenecký cit. Asi jsem se do obsahu textu příliš vžila, neboť to byl text, který mě i přes svou obtížnost opravdu zaujal. Dočetla jsem, uklonila se a odešla. Dostala jsem účastnický list a šla si sednout mezi ostatní do auly. Dívala jsem se na

úspěchy svých kamarádů z branže. Večer po přehlídce následoval program s vystoupením dua/tria Two voices. Ano, jak název napovídá, měli tam být dva členové, ale jednalo se nakonec o tři. Je neuvěřitelné, jak někdo může takto skvěle bavit lidi. Krásně zpívali, dělali legraci a já chvílemi téměř brečela smíchy. Po skončení programu jsme šly na kofolu. Byla jsem velmi unavená, ale stálo to za to. To jsem však ještě netušila, co se stane další den.

Příštího rána jsem ani nemohla do-spat, protože se mi hlavou honily myšlenky a já nad vším přemýšlela. Vstala jsem (holky ještě spaly), učesala se, oblékla se a nalíčila. Vtom holky začaly vstávat, a tak jsme se začaly balit. Kupodivu jsme byly sbalené rychle, takže jsme přišly na snídani už v 7:00 hod., kdy se začínala vydávat. Byla velmi dobrá a já jsem kupodivu nebyla ani příliš nervózní (ten, kdo tam se mnou byl, ví, co jsem dělala za tyátr večer před přehlídkou). Nasnídaly jsme se a já se šla dobalit. Byla jsem hned hotová, ale času byla ještě fůra. Je to strašný pocit, čekat v nejistotě, kdy se každá vteřina zdá jako věčnost. Raději jsem už vyrazila do budovy školy, abych se konečně nadýchala trochu čerstvého vzduchu.

A pak to přišlo. Nejprve bylo opět vystoupení, které navodilo déšť v létě. Bylo to opravdu nádherné. Stačilo jen zavřít oči a zapojit fantazii... Poté už nastalo vyhlásování výsledků. Začala se mi třást kolena, protože jsem na této přehlídce byla poprvé a i přes uklidňování holek jsem byla nervózní. A najednou slyším své jméno a potlesk. Trvalo asi vteřinu, než mi došlo, že jsem mezi oceněnými. Byl to krásný pocit. Gratuloval mi

ředitel tamější školy, naši lektori, obdržela jsem ocenění a cenu. Zní to neuvěřitelně, ale všechno mi došlo až na pódiu, když jsem tam stála s ostatními dívkami. Předávání pokračovalo a já byla maximálně šťastná, protože jsem to opravdu nečekala.

Po skončení programu začalo veliké loučení. Musím se přiznat, že mi v očích stály slzy. Protože když si představíte, že se s těmi lidmi už možná nikdy osobně nevidíte... A já tam chtěla zůstat a neodjet za žádnou cenu. Cesta domů byla proto ve znamení radosti, ale i přemýšlení a smutku.

Této přehlídce jsem si maximálně užila. Ať už proto, že jsem si mohla vyzkoušet, jaké to je, mluvit k davu lidí, tak i díky setkání s mnoha lidmi se stejným zaměřením studia a zájmy. Doporučila bych ji všem, studentům pedagogické školy možná i povinně, protože to opravdu stojí za to ☺.

Tereza Mádrová (PMP1), redakčně zkráceno

Vánoční akademie 2011 aneb Nejsladší den v roce CMcZŠ Brno, 3. 1. 2012

Letošní školní akademie byla odsunuta přibližně o dva týdny kvůli státnímu smutku, a tak se nakonec celá naše škola sešla až 3. 1. 2012, a to v sále na CMcZŠ. Bohužel, kapacita sálu nebyla zrovna největší, ale nakonec se všichni dovnitř vtěsnali a zábava mohla začít.

Přivítaly nás dvě moderátorky z VHC3, které nás provázely celou akademií. Jejich úvodní ke scénkám byly do-

provázeny nejrůznějšími „průniky sladkostí“ - tedy studentek z VHC3 převlečených za různé sladkosti. Scénky byly rozmanité, ale přece jen převažovala taneční vystoupení, nejvíce jich pocházelo z nižšího gymnázia. Naštěstí se objevily i jiné scénky, např. Cirkus Humberto, ve kterém nám studenti ze třídy G2 ukázali své žonglérské a jiné, téměř až akrobatické vystoupení. Vrcholem této scénky byla árie mladého nadějného pěvce Davida Cahy, jež mnohým vohnala do očí slzy dojetí. Z dalších žákovských scének bych vypíchnul tu z třídy G4, předvádějící Divoký západ z mnoha pohledů, nebo představení třídy G5, vysvětlující fungování mužského a ženského mozku.

Když už to vypadalo, že bude konec, přišlo velké překvapení - vystoupení učitelů, které považuji za hřeb celé akademie. Předvedla se většina učitelského sboru v rozmanitých situacích, doprovázených tematickou hudbou. Zejména pohled na paní prof. Peňázovou opravdu stál za to.

Hana Chvílová na otázku: „Jak se Ti líbila akademie?“ odpověděla slovy: „Akademie se mi velmi líbila, hlavně vystoupení učitelů. Jediné, co mi vadilo, bylo příliš mnoho tanečních vystoupení.“ Každopádně, vystoupení učitelů znamenalo konec této události, takže jsme se odebrali domů. Akademii bych hodnotil rozhodně pozitivně, scénky i moderátorské úvody byly zvládnuty výborně. Škoda jen, že bylo příliš tanečních vystoupení a omezená kapacita sálu, kvůli které se všichni museli „mačkat“.

Tomáš Vaverka (G4)

Galette des Rois CMGaSOŠPg Brno, 10. 1. 2012

V úterý 10. 1. 2012 proběhl v budově školy Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno první ročník soutěže o nejlepší tříkrálový koláč, tedy francouzský tradiční dort „Galette des Rois“.

Všichni účastníci soutěže donesli své výtvary do kabinetu S. Cyrily a třída G8 je ochotně nachystala na vyrovnané stoly. O velké přestávce začalo velkolepé klání. Učitelé se, hnáni chutí a nadšením, shromáždili u stolů. Po obdržení hlasovacích lístků nedočkavě ukrojili z vybraného exempláře a se zalíbením si ho vložili do úst. Chvilí znalecky přežvykovali, poté pokývali hlavou a nakonec popoší dále, aby se mohl celý proces znovu zopakovat. Kolem nich se shromáždili fanoušci, povětšinou studenti, kteří s vykulenýma očima lačně pokukovali po svých dílech. Soutěž zakončilo vyhodnocení, které se konalo o další přestávce. Z celkových jedenácti koláčů tříd G3 - G6 vyhrála na celé čáře tercie.

„Byla legrace koukat se na učitele, jak se snaží vložit si do úst velký kus dortu, a přitom jim to padá všude kolem,“ podotkla studentka stojící opodál. Dále se k této sešlosti vyjádřil jeden z profesorů: „No, teď je mi trochu těžko, ty koláče byly fakt syté, ale dobře jsem se najedl. Bylo to fajn.“ Myslím, že celá akce byla příjemným odpočínutím od normálních školních povinností. Snad se i příští rok opět zorganizuje něco podobného.

Klára Imramovská (G4)

Tříkrálový koláč (Galette des Rois)

POTŘEBUJEME

- 10 dkg másla
- 10 dkg cukru moučka
- 10 dkg strouhaných mandlí
- 2 vejce
- lžíce rumu
- 1 lístkové těsto

POSTUP PŘÍPRAVY

Máslo utřeme s cukrem, přidáme mandle, vajíčka a rum. Lístkové těsto rozdělíme na 2 části, vyválíme 2 pláty. Do kulaté formy na papír na pečení položíme jeden plát těsta a na něj nádivku. To celé potom překryjeme druhým plátem a okraje těsta spojíme k sobě a zmáčkneme. Povrch koláče můžeme zryhovat vidličkou a potřít trochou mléka nebo vajíčkem. Těsto propíchneme na několika místech, aby se v troubě moc nena-fouklo. Pečeme asi 40 minut při teplotě 220°C. Podáváme ještě trochu vlažné, například se šlehačkou.

Brno za 2. světové války
Beseda studentů G7 s pamětníkem
MUDr. Jiřím Mrázem, CSc.
CMGaSOŠPg Brno, 30. 1. 2012

DiHuTaJ 2012

Přehlídka DIHUTAJ je:

- možnost, jak se ukázat ostatním a předvést jim své umění
- setkání všech, kteří rádi ukážou, na čem už dlouhou dobu pracují
- příležitost zjistit, v čem jsou dobří mí spolužáci
- super místo na hledání talentů, se kterými bych se mohl/a třeba spojit a tvořit společně
- možnost vyslechnout si názory odborné poroty (skutečných umělců) na můj výkon a doporučení, jak jej ještě zlepšit
- získání uznání mých spolužáků, kteří se díky mně na přehlídku dostanou jako diváci
- příjemně strávená část školního dne

Letošní DIHUTAJ s sebou přináší BONUS! Protože se koná 28. března, kdy slavíme Mezinárodní den učitelů, můžeš své vystoupení věnovat svému oblíbenému učiteli ze školy, a my uděláme vše proto, aby Tě na prknech, která znamenají svět, viděl!

Letos můžeš vystoupit v následujících kategoriích:

- DIVADELNÍ (přednes prózy, poezie, předčítání, improvizace, kolektivní scénky, monolog)
- HUDEBNÍ (sólový zpěv, sborový zpěv, hra na nástroj)
- TANEČNÍ (jednotlivec, pár, skupina)
- VOLNÁ KATEGORIE (ukaž, co umíš ☺)

Přihlásit se můžeš osobně v PL2, u Marka Doležela (dolní sborovna) nebo prostřednictvím přihlášek do 16. března 2012.

Těšíme se na Vás!
PL2

... s P. Mgr. Petrem Benešem, spirituálem naší školy

1. Otče, povězte nám, jaké bylo Vaše dětství. S tím souvisí i další otázka: jaká byla Vaše cesta víry a povolání ke kněžství?

Moje dětství bylo úžasné! (*smích*) Měl jsem dědečka, který mě měl rád, ale brzo umřel, což mě trochu mrzelo – na něm. A tak – on za to asi nemohl. Moje cesta víry začala křtem ve dvou měsících, a tím také na dlouhou dobu skončila. Poté začala na střední škole při setkání s jedním z mých spolužáků, který byl věřící. Jednou při mši svaté mě oslovilo kázání kněze, který komentoval evangelium o nasycení pěti tisíců. Během homilie řekl: „Podívejte se na své ruce a přemýšlejte, co jimi děláte a jestli byste je nechtěli dát do služeb Ježíšovi, aby lámaly chléb.“ A tak jsem si řekl, že jo. Pak to nějak pokračovalo, víceméně jednoduše, no a stal jsem se knězem.

2. Naše čtenáře jistě bude zajímat, že si povídáme při cestě do místa, ke kterému máte zvláštní vztah. Kdybyste měl evangelizační školu Jeunesse - Lumière charakterizovat někomu, kdo o ní ještě neslyšel, co byste řekl?

Je to rok formace pro mladé lidi mezi 18–30 lety života, kteří se chtějí nějak upevnit ve víře, mít čas modlit se, rozlišit svoje povolání a zároveň během toho chtějí svou víru sdílet s ostatními, naučit se hlásat víru těm, kteří o víře neslyšeli nebo slyšeli, ale nežijí podle evangelia.

3. A proč je Vám toto místo tak blízké?

Protože se zde stalo mnoho důležitých věcí, které změnily můj život. Řekl bych, že to pro mě znamenalo něco jako mé druhé narození (*strávil zde 2 roky - pozn. red.*). Můj vztah k Bohu se změnil, vztah k sobě, vztah k druhým, naučil jsem se mluvit o své víře... A teď se tam cítím jako doma.

4. I když jste farářem ve farnosti v Brně – Židenicích, jste ještě otcem spirituálem na naší škole. Jak jste se jím stal, co máte na této práci rád, a co je naopak obtížné?

Otcem spirituálem na naší škole byl přede mnou můj kamarád - kněz, který to nestíhal. Proto se mě zeptal, jestli bych to nechtěl dělat. Řekl jsem si, že to zkusím na rok a uvidíme. A zůstal jsem tu o několik let déle. Co mám na této práci rád, je každá chvíle, když vidím, že to má smysl. Co se mi moc líbí, je to, že si na naší škole připadám hubený. Často si totiž říkám, jestli nejsem příliš tlustý. Ale ve čtvrtek mám pocit, že jsem přes noc zhubl, protože se stávám průhledným a někdo mě na chodbě nevidí a nezdraví. A co je obtížné, je každý okamžik, kdy beru kliku dveří do třídy a vcházím dovnitř. To bych se nejraději otočil a utekl daleko ☺.

5. Co Vás těší na práci ve farnosti, a co naopak ne?

Co mám rád? Asi všechno. Myslím si, že je to krásná farnost, kde je spousta věcí, spousta aktivit, takže mám rád právě tu různorodost. Člověk může pracovat a setkávat se s mladými lidmi, zbožnými, bezbožnými, příjemnými, nepříjemnými, může se účastnit všeho možného ... Co nemám rád? Nevím, asi nezám. Nezá-

jem o druhé lidi, když jedna skupina nemá zájem o druhou, že se třeba nedokáží v něčem domluvit.

6. Co Vám nejčastěji vaří Vaši farníci, když k nim jdete na oběd?

Já si moc nepamatuju, co jsem měl na oběd už ten den večer ☺, takže nevím, co jsem měl nejčastěji. Ale většinou je to dobré.

7. Podělili byste se s námi o nějakou veselou kněžskou příhodu?

Jednou mi ministranti nenachystali na oltář lekcionář, byť jsem jim to několikrát připomínal. Když jsem při mši zjistil, že tam není, vzpomněl jsem si na tu pohádku o neviditelné jitrnici (*Obušku, z pytle ven! - pozn. red.*). Tak jsem pro ten evangeliář šel, neviditelně jsem ho zvedl nad hlavu a nesl jsem ho v průvodu. A moc mě tehdy potěšilo, že někteří farníci pochopili a smáli se.

8. Co byste chtěl vzkázat studentům na naší škole?

Kdyby to přede mnou neřekl Lenin, řekl bych: „Učit se, učit se, učit se!“ Ale protože to už Lenin řekl, tak bych řekl to, co se říká v Jeunesse – Lumière: „Prožijte dobře ten čas, co jste na naší škole.“

Děkujeme za rozhovor!

- Narodil se ve čtvrtek 28. 6. 1973 ve 12 hodin a 5 minut v Boskovících
- Spolu se svou starší sestrou a rodiči vyrůstal v Blansku
- Studoval na ZŠ v Blansku, SŠ v Jedovnicích, VŠ v Brně (jeden rok) a poté VŠ v Olomouci (teologická fakulta)
- Vysvěcen na kněze byl v katedrále sv. Petra a Pavla 30. 6. 2001
- Po vysvěcení na kněze byl kaplanem ve farnosti u sv. Tomáše, pak byl přeložen do farnosti v Brně – Židenicích, kde byl administrátorem a kde je od loňského roku i farářem
- Nejoblíbenější spisovatel: Hospodin, Daniel-Ange a Robert Fulghum (díky nedávné době i Božena Němcová ☺)
- Nejoblíbenější kniha: Bible (a jinak by řekl, že každá kniha je dobrá)
- Nejoblíbenější film: Ostrov
- Nejoblíbenější barva: zelená
- Nejoblíbenější místo: Francie – Bretagne
- Nejužitečnější domácí zvíře: myš, protože „sežere“ všechny zbytky
- Nejužitečnější hospodářské zvíře: kráva
- Raději pohřbívá, než oddává, protože tam si je jistý, jak to dopadne
- Mluví dobře česky, francouzsky a rusky
- Rozumí němčině, angličtině, italštině, slovenštině, polštině

Kateřina Pokorná (G5)

Viktor Dyk: Krysař

„Agnes odešla,“ smála se krutě stařena. „Agnes odešla do sedmihradské země.“

„Kde je sedmihradská země?“

„Jděte na horu Koppel,“ chichotala se šílená. „Jděte na horu Koppel; snad tam čeká?“

A vypukla v nevázaný smích, který krysaře mrazil.

Vzpomínal na pohádku o sedmihradské zemi. Vzpomínal na večer, kdy ji Agnes vypravovala, Agnes s úsměvem děcka a s ospalýma očima. Rázem pochopil, že je konec. Nechal si Agnes vzít a Kristián ji vzal; nechal Agnes odejít a Agnes odešla. Bylo to vždy totéž.

Bezradný smutek sevřel jeho sotva bijící srdce. Dusil se pod svou bolestí. Tu jeho ruka bezděčně nahmatala nějaký předmět. Dotkl se svojí píšťaly.

Jak mohl zapomenout na píšťalu? V ní je všechna jeho moc a kouzlo. Nechtěla snad kdysi Agnes během prvního večera, aby vši silou zapískal na píšťalu?

Tehdy se bál, dnes se už nebojí.

Není nic jiného, co by mohlo ulevit jeho bolesti. Není nic jiného, co by mohlo přehlušit hrozný smích této šílené ženy. Není nic jiného, co by ho mohlo pomstít za Hammeln. Ať si konšelé mluví o stu rýnských. Nejen proto zazní krysařova píšťala.

***

A krysař zapískal na svou píšťalu.

Nebyl to však tenký, tlumený tón, kterým vábil myši. Zvuk zněl plně a mocně; srdce při něm prudce zabušilo, krok se bezděčně zrychlil a probouzelo se - tiše, oh, tiše! - vše, co dřímalo v hlubokém nitru. Ale jak rychle Krysař pískal. Šílená slyšela zvuk píšťaly. Její smích zchladl na rtech a mizel; a náhle - poslední ozvěna jejího smíchu se ještě vracela - vypukla v pláč. Slzy jí kanuly z očí. Bylo jí, jako by Agnes brala za ruku a říkala: „Pojď!“

Šla za krysařem.

Veronika Králová (G7)

Jak se vám líbil Akademický den? Co byste příště zlepšili?

Anna Baldrmannová (G5)

Akademický den se mi líbil, jen mi připadaly tři přednášky až příliš mnoho. Nejvíce se mi líbil kněz z Bigy, protože to měl vtipně provedené.

Helena Todorová (G5)

Akademický den se mi velice líbil, udělala bych ho klidně častěji, třeba jednou za měsíc, vždy ve čtvrtek ☺.

Petr Proků (G6)

Mně se to velmi líbilo, určitě to bylo obohacující a přednášející byli skvělí. Jen bych možná začal trochu později, abych se mohl lépe vyspat ☺.

Stanislav Chvíla (G6)

Nejvíce se mi líbilo poslední vystoupení. U prvních dvou přednášek se mi zdálo, že se přednášející příliš nedrželi tématu.

Markéta Mynaříková (G6)

Akademický den se mi velmi líbil, asi bych nic nezlepšovala. Jen jsem na té první přednášce už byla, a tak jsem přesně věděla, co bude dál následovat, ale to je spíš můj osobní problém.

Martina Hermannová (G7)

Akademický den se mi líbil. Všechny tři přednášky byly většinu času zajímavé a trvaly přiměřeně dlouho. Takže já jsem spokojená s tím, jak Akademický den proběhl.

Alžběta Pilerová (G7)

Na poprvé se mi to líbilo, ale určitě bych to rozvrhla do více dní a zaměřila bych se na více vědních okruhů (např. přírodovědných ...).

Hana Barančíková (PL2)

Akademický den se mi moc líbil a velmi mě oslovil. Přednášky mě přímo nadchly a hodně jsem si z nich odnesla. Pomohly mi v ujasnění si svých názorů.

Kateřina Peclová (PL3)

Líbily se mi všechny přednášky, jen ty první dvě mi připadaly příliš vysokoškolské, takže pro mě bylo občas těžší pochytit všechny informace. Ta třetí byla nejlepší, protože byla podána lidsky a byla dobře chápatelná. Celkově se mi líbily všechny, bylo to velice poučné.

Kristýna Misáková (PL4)

Akademický den mi připadal skvělý. Byly to tři naprosto zajímavé přednášky, z kterých si určitě do života odneseme víc než z každodenních hodin. Jen škoda, že nebyly větší přestávky, protože pak jsem se tolik nedokázala soustředit...

Prof. Marie Krchňáková

Akademický den se mi velice líbil, i když jsem na druhé přednášce nebyla. Na první přednášce se mi líbila myšlenka, že se dají zlepšit negativní vlastnosti, a to i ty, co jsou nám dané geneticky. A ve třetí se mi líbil nápad provázat příběhy z Bible do současného života.

Markéta Solnická (G5)

*Ličení***Ještě ne tma, dávno ne den**

Při otevření dveří výtahu mé těkající oči překvapilo množství světla. Pokoj a klid dýchal z čistých bíle natřených zdí. Chodbou se neslo jemné pípnutí malého kanárka, které jediné protnulo všudypřítomné ticho. Ach, jak si mé srdce oddechlo, že se nepotvrdilo nic z mých představ o slově „hospic“.

Mým úkolem však nebylo hloupě zírat na oponu velkého jeviště. Činnost, kterou jsem se následující den měla zabývat, se nacházela přímo ve středu dění, na jevišti. Proto jsem otevřela dveře prvního pokoje a vstoupila...

Ten krásný pocit, kterému mé srdce dokázalo přiřadit tolik synonym a jasně definovatelných přívlasků, se při pohledu na lůžko začal pomalu rozplývat. Ne, nezmlizel úplně, ale velmi silně ho proplétaly nejasné pocity neznáma, tápáním táhnuté chvíli velkým přívalem strachu, chvíli nadějí...

Nemohu se odtrhnout od očí paní, která leží na lůžku. Zrcadlí se v nich plnost, a zároveň strašlivá prázdnota, která až mrazí. Její rty jsou příliš slabé na to, aby cokoli vyřkly, a přesto jí velmi dobře rozumím. Vždyť její oči mluví jazykem srozumitelnějším než mateřština.

Zrcadlí se v nich všechny chvíle, kdy její ruce šetrně objímaly hlavičky jejích dětí a její nohy hbitě poskakovaly od plotny ke kolíbce. Je tomu již dávno. Potomky polapil vůz dobrodružství a dále - rozkvétají již pod jinýma rukama. Ona zůstala sama a její život končí stejně

jako slunce, které zapadá ... Pozdní věk a nemoc jsou přítelkyně objímající se až příliš silně.

Vše se jeví jako daleká minulost a nezůstalo nic, čeho by se dalo zachytit, aby ji provedlo tím časem mezi dnem a nocí.

Anebo? Vlhnu moje oči, nebo její? Pohledy jsme se setkaly. Byly to laskavé pohledy. V té chvíli jsem se necítila o nic bohatší než ona, uvědomovala jsem si stejnou bezmocnost jako ona, stejně zoufalé hledání smyslu života... Zbyl nám pouze ten laskavý pohled, kterého jsme se silou, ale zároveň bez křečů, držely. Byl to pohled plný lásky. A to vlastně stačilo.

Klára Šímová (G8)

Farmáři v Austrálii si jednou museli povolát armádu na pomoc proti pštrosům Emu, kteří přicházeli z pouště Outback a ohrožovali jejich úrodu.

Puma Americká zvládne vyskočit z místa až do výšky 5 m.

Největším zvířetem vnitrozemní Antarktidy je bezkřídlá moucha dlouhá asi 60 mm.

Lenochodům pomáhají při maskování se zelené řasy, které jim rostou na srsti.

Barva chameleona se mění i podle jeho nálady. Čím je klidnější, tím je jeho odstín světlejší.

Kostel Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce navštěvovalo počátkem 18. století více než 120 000 poutníků ročně a sloužilo se zde více než 6000 mší.

Běžnou taktikou užívanou během kolektivizace bylo zabavování zemědělských strojů a následné trestání za nedodržování dodávek zemědělských produktů.

Anglické a německé názvy některých dnů v týdnu mají svůj etymologický původ ve jménech bohů z germánské mytologie.

Italská sopka Etna je o 21 metrů nižší, než byla před erupcí roku 1981.

Vrchol 6714 m vysoké hory Kailas v Tibetu nebyl dosud horolezci zdolán, neboť je to posvátná hora čtyř náboženství, a výstupu se z toho důvodu vzdal i Reinhold Messner.

Vojtěch Janský (G7)

Sešli se tři u nebeské brány a svatý Petr se jich ptá, co by nejraději slyšeli od svých příbuzných na pohřbu.

„Já bych chtěl slyšet, že jsem byl skvělý lékař a dobrý otec rodiny.“

„Já bych chtěl slyšet, že jsem byl úžasný manžel a že jsem jako policista zachránil životy mnoha lidí.“

„Já bych chtěl slyšet: Podívejte, vždyť on se hýbe!“

Sedí dva šachisté nehybně u stolu nad rozehranou partii. Po chvíli jeden z nich povídá: „Jste na tahu.“

„A to jste mi nemohl říct už včera?“ odvětil druhý.

„Jak dlouho denně spíte?“

„No, tak asi tři hodiny.“

„A není to trochu málo?“

„Ne, ještě spím v noci osm hodin.“

Vykoukne krokodýl z vody na rybáře:

„Tak co, berou, berou?“

„Ale kdepak, ani ťuk.“

„Tak se na ně vybodni a pojď si zaplavat.“

Španěl zavítá do Londýna, kde stále prší.

„Řekni mi,“ ptá se malého Steva, „kdy u vás vlastně svítí sluníčko?“

„Nemám ponětí, vždyť je mi teprve devět.“

„Haló... To je starosta? Po vašem poli chodí čáp a šlape kravám trávu. Vezměte pušku a zažeňte ho!“

„Kdo volá?“

„Žába.“

To jednou na Divokém západě přijde šerif do saloonu a vidí na zemi muže.

Ptá se tedy barmana: „Hráč?“

„Jo.“

„Falešný?“

„Jo.“

„Poker?“

„Ne, housle.“

Když hlemýžď přešel silnici, srazila ho želva. Jakmile se probral v nemocnici, zeptali se ho, jak k té nehodě došlo.

„Nevzpomínám si,“ odpověděl. „Seběhlo se to tak rychle...“

Zemřel Američan a dostal se do nebe.

Začal tam vychvalovat přírodní krásy své země a nejvíc mluvil o Niagare.

„Vždyť ta vaše Niagara není nic moc,“ poznamenal stařík.

„Cože? Vy jste už někdy viděl větší vodu?“

„Viděl, synku, viděl.“

„A kdo vlastně jste?“

„Noe.“

(red)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Lucie Říhová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Marek Caha, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:
Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v únoru 2012. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 30. 4. 2012.